

Sygn. akt V KK 178/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Roman Sądej

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **Ł. F.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 17 czerwca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 23 czerwca 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, po rozpoznaniu na posiedzeniu sprawy Ł.F., oskarżonego o popełnienie w dniu 16 kwietnia 2008 roku czynu z art. 286 § 1 k.k., po uwzględnieniu wniosku prokuratora, złożonego w trybie art 335 § 1 k.p.k., wyrokiem

wydanym w dniu 23 czerwca 2010 roku skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, oddał go w tym okresie pod dozór kuratora i zobowiązał do naprawienia szkody pokrzywdzonemu.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 1 lipca 2010 r. Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2011r., Sąd Rejonowy zarządził wykonanie wobec Ł. F. orzeczonej kary roku pozbawienia wolności.

Kasację od wymienionego na wstępie wyroku w całości – na korzyść skazanego – wniósł Prokurator Generalny. Zarzucił on temu wyrokowi:

I. rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego:

- art 79 § 1 pkt 1 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu postępowania karnego bez wyznaczenia oskarżonemu Ł. F. obrońcy z urzędu pomimo tego, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu był on nieletni, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.;

- art. 113 k.p.k., polegające na niepodpisaniu wydanego przez sąd wyroku, co stanowi bezwzględna przyczynę uchylenia orzeczenia przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 6 in fine k.p.k.;

II.rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 343 § 7 k.p.k. w związku z art. 335 § 1 k.p.k.. polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o skazanie Ł. F. za czyn z art. 286 § 1 k.k. bez przeprowadzania rozprawy i wydaniu wyroku zgodnie z wnioskiem, co doprowadziło do rażącej obrazy art.13 w zw. z art. 18 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o postępowaniu w sprawach nieletnich, w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania sądu w niniejszej sprawie (Dz. U. nr 35. poz. 228 ze zm.) poprzez orzeczenie wobec oskarżonego, który w chwili popełnienia zarzucanego czynu był nieletni, kary bez nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Stawiając powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, a wykazane w niej liczne rażące uchybienia, popełnione przez Sąd Rejonowy, z których dwa należą do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych, zwalniają Sąd Najwyższy od wykazywania ich wpływu na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.), jak i ustosunkowywania się do zarzutu rażącej obrazy prawa wskazanego w pkt II skargi, a to z uwagi na treść art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Ł. F. w chwili popełnienia czynu nie miał ukończonych 17 lat, zatem w jego sprawie winny mieć zastosowanie przepisy ustawy z dnia 26 października 1982 roku o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 382), w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania sądu w niniejszej sprawie. Skoro postępowanie przeciwko Ł. F. wszczęto po ukończeniu przez niego 18 lat, to zastosowanie wobec niego winien mieć przepis art. 18 § 1 pkt 2 cyt. ustawy oraz art. 79 § 1 pkt 1 k.p.k., zgodnie z którym nieletni musi mieć obrońcę. Podkreślić bowiem należy, że sprawca czynu karalnego, którego dopuścił się przed ukończeniem 17 roku życia, nie traci statusu nieletniego, bez względu na to, kiedy została rozpoznana jego sprawa (*vide* wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt III KK 66/14, LEX nr 483674, z dnia 2 lutego 2006 r., sygn. akt III KK 354/05, LEX nr 176056). Tym samym rację należy przyznać autorowi kasacji, że *de lege lata* w sprawie Ł. F. zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, określona w art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k., skoro w postępowaniu wyżej wymieniony oskarżony obrońcy nie posiadał.

Trafny jest również zarzut zaistnienia kolejnej bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. w postaci niepodpisania wydanego orzeczenia. Stanowi to oczywistą obrazę przepisu art. 113 k.p.k., która musi również skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku bez jakiegokolwiek badania wpływu popełnionego uchybienia na treść orzeczenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.